

годишната дѣвойка, която служила на царевнята, застала между монарха и сестра му; тя паднѣла предъ краката на Петра, обливала ги съ сълзи и говорила: „Що ще направишъ, господарю? Спомни, тя е твоя едноутробна сестра!“ Тѣзъ думи го установили, меча паднѣлъ изъ ржката му и той, слѣдъ минута мълчание, простилъ злобната и непокорната си сестра, а дѣвойката прегърналъ, цалуналъ по челото и казалъ: „да си жива, дѣвойко, азъ нѣма да та забравямъ.“ И спокойно си отишълъ.

*
*
*

Петъръ I., по причина на разпалеността си, често дохождалъ въ крайни раздражения; по пристѣствието на духа и въ тѣхъ рѣдки случаи го неоставяло.

Единъ денъ, за смелитѣ думи на самия Лефорта, господаря крайно са развълнувалъ, зель сабята си и устремилъ са да го убие; Лафортъ, по причина че познавалъ отъ близо господаря, ни най-малко са неподвижилъ, а разтворилъ гърдитѣ си и казалъ: „убий вѣрния си слуга, ето гърдитѣ му!“ — Въ тѣзъ същата минута паднало оржието изъ ржката на монарха и, вмѣсто убийство, хвърлилъ са въ обятията на Лефорта и искалъ прощение.

Господаря лично хваща съзаклятниците.

Намѣрението на господаря — да са пратятъ нѣколко млади момчета на учение въ Европа — възмутило суевѣрнитѣ умове, особенно чиновницитѣ